

(Əvvəli ötən sayımızda)

Bunu deyərkən Zəminənin üzündəki yorğunluğu görən Niyaz narahatlıqla soruşdu:

- Zəminə, bu gün sən nədənsə çox qayğılı görünürsən, xəstə deyilsən ki? Özünü necə hiss edirsən?

- Hə, elədir, özümü narahat, pis hiss edirəm. Amma xəstə deyiləm, düşünürəm ki, keçər.

- Nə olub axı?

Zəminə şkafın rəfində olan kasanın içindən pul götürüb, əlində saxladı:

- Qayğılı görünürəm ona görə ki, bu pulu saat 3-ə qədər küçəmizin o başındakı uşaq baxçasında işləyən ev sahibəsi Gülər xanıma çatdırmalıyam.

- Bu məsələ aydındır və düzəldir. Bu heç! Bəs özünü niyə pis hiss edirsən?

Zəminə çay süzmək üçün ayağa qalxmaq istəyirdi ki, Niyaz onun qolundan tutub qalxmasına mane oldu:

- Yox, heç bir çay olmayacaq, ilk olaraq əhvalının pis olmasının səbəbini söylə. Bəlkə, buna səbəbkar mənəm?

- Yox, sən deyilsən. Bu gecə çox pis yatmışam. Buna da səbəb gördüyüm bir yuxu olub və bu, mənə çox pis təsir edib. Hələ də özümə gələ bilirməm.

- Danışsana, ürəyimi üzmə. Yuxunu danış, sonra aparım Gülər xanımın pulunu verim və mən qayıdana qədər sən də hazırlaş, olurmu?

Zəminə diqqətlə Niyazın üzünə baxıb, razılıq əlaməti olaraq sakitcə başını tərpətdi və əllərini sinəsində çarpazlayıb yuxusunu danışmağa başladı:

- Yuxuda görürəm ki, mənim 4 yaşım var və biz uzaq dağ kəndində yaşırıq. Atam işdə olduğundan evdə anamla mənəm. Anam tut ağacımızın altında paltar yumağa hazırlaşır, mən isə ağacdan asılan yelləncəkdə yellə-

Qızcığazın taleyi

nirəm. Paltarı yumaq üçün qaynar suyu ləyənə tökən anam mənə qəti olaraq ləyənə yaxınlaşmamağı tapşırır və çirkli paltarları götürmək üçün eyvana qalxır. Bu vaxt qonşu kənddə yaşayan uzaq qohumumuz elə mən yaşda olan qızı ilə darvazadan həyətə daxil olur. Anam gələn qohumları görüb, əlində olan yuyulmuş paltarları ləyənin yanına ataraq, görüşmək üçün onlara yaxınlaşır. İki qadın bir-birini qucaqlayan anda, onların ayaqlarına dolayan

(Hekayə)

həmin o qızcığaz arxası üstə qaynar su ilə dolu olan ləyənin içərisinə yığılır. Mən bunu görsəm də, qışqıraraq onları xəbərtdə edə bilmirəm, qorxudan səsim çıxmır və qız da bir an çırpınaraq, gözlərini yumur. Tez yelləncəkdən düşüb, şoka düşən qızı ordan çıxartmaq üçün yaxınlaşanda, qadınlar bu mənzərəni görürlər. Qızın anası tez mənə kənara itələyib, qızını qaynar ləyənin içərisindən çıxarır və fəryad edərək, uşaq qucağında kənd xəstəxanasına tərəf qaçır. Kənd xəstəxanasında olan vəziyyət də ki hamıya məlum olduğundan, kənd camaatının köməkliyi ilə uşağı rayon xəstəxanasına çatdırırlar. Nə isə, qızın yanmasında hamı mənə günahkar bilir. Hətta doğma anam da hadisənin mənim yelləncəkdə yellənərkən ayağımın qızın sinəsinə dəyərək onun ləyənə yığılması nəticəsində baş verdiyini düşünür. Deyilənə görə, qız çox ağır dərəcədə yanmış olsa da, xoşbəxtlikdən uzun müalicədən sonra sağ qalır. Lakin qızın bədəninə görünməyən hissələrindəki yanq izlərinin heç vaxt getməyəcəyi məlum olur. Bir axşam anam bütün bunları atama söyləyən-

də, atamın ona verdiyi cavab məni çox sarsıtdı və yuxudan ayıldım.

- Hə, sonra? Bəs, atan nə cavab verdi?

- Atam dedi ki, bəs o qızın sonrakı taleyi necə olacaq? Bədəni o vəziyyətdə olan qızla kim ailə quracaq? Özü nə qədər ağıllı, savadlı, zahirən nə qədər gözəl olsa da, elə bədən heç bir oğlan üçün xoş olmaz. Bax belə,

Niyaz... Əhvalımın korlanmasına səbəb o qızcığazla bağlı gördüyüm yuxudur.

Zəminə susub, üzünü yana çevirdi, gözlərinin dolmasını Niyazdan gizlətməyə çalışsa da bu, mümkün olmadı. Niyaz əli ilə onun saçlarını qarışdırdı:

- Ay dəli, sən niyə ağlayırsan? Bu, sadəcə yuxudur... Hə, yazıq qızcığaz. Əslində atan da haqlıdır, mənə, aralarında nə qədər ülvə sevgi olsa da, məsələni biləndən sonra heç bir oğlan gələcəkdə elə bir qızla ailə qurmağa razı olmaz. O qız sadəcə öz həyatını tək yaşamalıdır və heç bir kişini sonradan seçim qarşısında qoymamalıdır. Mən belə düşünürəm. Bəs sən?

Zəminə yaşarmış gözlərini silərək, gülümsəməyə çalışdı:

- Mən bu yuxunu sanki hər gün görürəm deyərək artıq heç nə düşünmürəm! Yorulmuşam! Yaxşı, sən get, pulu Gülər xanıma çatdır, mən də hazırlaşım. Pəncərələrim yaman gündədir, güya bu gün onları silməyi planlaşdırırdım. Eybi yox, sonra vaxtım olanda silərəm. Gəl, sənə bir söz de-

yim, bəlkə bugünkü görüşümüzü evdə keçirək? Heç hara getməyə həvəsim yoxdur. Xudmani süfrəmiz də hazırdır. Məncə belə daha gözəl olar. Necə bilirsən?

Niyaz heç düşünmədən dilləndi:

- Evdə? Lap yaxşı, olsun evdə. Amma icazə ver, gələndə bir şüşə şampan şərabı alım. Belə bir günü qeyd etməmək günah olar. Bu gün bizim yaddaşımızda əbədi həkk olunmalıdır.

Bunu söyləyən Niyaz cavab gözləmədən tələsik evdən çıxdı. Baxçaya dəyib, Cülər xanımla görüşdü və oradan birbaşa gastronomiya döndü. Yaxınlıqda gül köşkünün olması onun əhvalını bir az da qaldırdı, gül buketi bağlatdırmaq üçün uzağa getməyə ehtiyac olmayacaqdı.

Həyətə yaxınlaşanda blokun qabağında adamların kiminsə başına yığıldığını gördü və istəməsə də belə yönünü o tərəfdən saldı, axı, yaxınlıqdakı bloka girməli idi. Marağ üçün o da adamların başı üzərində orta lığa boylandı. Nə qədər çalışsa da, şüşə silmək üçün istifadə olunan göy maye qabdan və sarı əski parçasından başqa heç nə görmədi. Azca aralıda isə meyid gözə dəyirdi. Bir qədər əvvəl kiməsə aşırımlı xalata yaxasının açılmasına görə yanq izləri ilə örtülən sinə və baldırının görünməməsi üçün onun üstünə ağ mələfə çəkmişdi.

Signal verərək həyətə yaxınlaşan təcili tibbi yardım maşınına görünən Niyaz, üzünü xoş olmayan bu ağır mənzərədən çevirib, yoluna davam etdi. Döş cibinə qoyduğu qırmızı qaşlı üzüyün yerində olduğunu barmağının ucu ilə yoxlayıb, tələsmədən bloka daxil oldu.

Arif ƏRŞAD, Yazıçı-publisist,
Azərbaycan Yazıçıları və
Avrasiya Yazarlar Birliklərinin
üzvü, Prezident mükafatçısı

